

CREACIÓ

El cicle ecològic

Francesc Puigcarbó

El descapotable avançava a gran velocitat per la carretera estatal A-200 SBD. Donava la sensació que l'havien feta tan sols per a l'ocupant de l'automòbil, que portava un bon grapat de quilòmetres sense creuar-se ni avançar a cap altre vehicle. La ràdio informava que una tempesta s'acostava i així ho certificaren unes grosses gotes que començaren a petar al parabrisas del vehicle.

El conductor va reduir la velocitat i prement el botó corresponent, la capota és va tancar lentament. Sembla que va de veritat – es va dir – ja era hora que les boires deixessin anar d'una punyetera vegada un bon ruixat, sobretot perquè després de gairebé tres mesos sense caure ni una gota, ja feia falta i no crec que ningú protesti perquè ara es posi a ploure.

L'home tornà a prémer l'accelerador. Després de gairebé tres hores al volant la bufeta ja el començava a importunar, però en aquesta carretera no hi havia una àrea de servei ni per casualitat. D'acord que estava en una de les zones més despoblades del país, però això no era obstacle perquè de tant en tant els serveis mínims estiguessin garantits. Sort que l'havien avisat abans de sortir i portava el dipòsit ple de benzina. L'avi que li ho va dir, va ésser molt convincent:

- Jove, fins arribar a Grand Canyon no hi ha ni una sola àrea de servei, i això vol dir més de quatre-cents quilòmetres sense trobar res que es bellugui, llevat de conills, corbs, i voltors. Ah!, i procuri no tenir cap avaria, perquè el mòbil no li servirà de res: les antenes repetidores són per a les zones civilitzades, i on vostè va està deixat de la mà de Déu des que aquest va crear el món.

- Molt poderoses – continuà – deuen ser les raons que el porten a agafar aquest camí. Allí, tan sols hi van els que fugen o els que cerquen quelcom molt personal i, al cap i a la fi, ambdues coses porten al mateix lloc; vostè sabrà què es fa, però vagi en compte.

Mentre l'home pensava en les paraules de l'avi, el cotxe continuava devorant l'asfalt. Tenia raó el vell – va pensar –. Fugir o cercar. Ell feia ambdues coses: fugia del monstre que havia creat i cercava la llibertat que ell mateix havia contribuït a minvar, però ara ja havia pres la decisió, s'havia escapolat i Grand Canyon era un dels pocs llocs on estaria, de moment, sa i estalvi.

Un indicador a la seva dreta el va distreure dels seus pensaments.

A deu quilòmetres, el Gran Steak li oferia els seus serveis de tot tipus. Vaja, com una espècie d'oasi per a l'automobilista. L'avi no n'hi havia parlat, però el lloc existia i era idoni per aturar-se; la bufeta l'apressava cada vegada més i l'agulla de la benzina estava a un quart i escaig de capacitat. Sí!, seria millor aturar-se i de passada descansaria una mica, que també li aniria bé.

La distància que el separava de l'àrea de servei va transcórrer ràpidament, però en arribar, oh decepció!, el Gran Steak estava tancat i per la seva aparença atrotinada i abandonada era més que evident que duia així molt de temps.

S'acostà a la porta d'entrada, aturà el motor del cotxe i baixà. Donà una ullada al seu voltant. L'aspecte era d'abandonament total; els batents de la porta d'entrada havien oblidat la seva posició horitzontal i penjaven indolents, sotmesos al

brandeig del vent, mentre part del sostre s'havia ensorrat i del que havia estat una benzineria de la "Shell" tan sols en quedaven les restes. El rètol penjava també, però estava partit per la meitat i l'herba ho havia envaït tot. Sí! Era evident que feia molt de temps que el Gran Steak havia tancat les seves portes i abandonat la seva activitat, aspecte que tampoc és que sorprenyés molt a l'home, donada la nul·la activitat que es detectava a la zona. De fet, seria si més no curiós saber qui va ser l'agosarat que va decidir instal·lar-se en aquell lloc, llevat que en altres èpoques el trànsit fos més fluid.

En fi – es va dir – ja que he arribat fins aquí, el millor que puc fer és satisfer la necessitat més urgent que és la d'orinar.

Va registrar minuciosament la zona que ocupava en un radi de tres a quatre metres quadrats al seu entorn. En el primer resultat de l'examen ocular no va percebre cap detector ecològic; malgrat tot decidí realitzar una segona inspecció més a fons, no volia problemes, però el resultat va ser el mateix: aparentment no n'hi havia cap; de fet, difícilment n'havien pogut posar algun en una zona tan inhòspita com aquesta. A més, ell, que era el pare de l'invent, no tenia cap constància de la seva col·locació en zones deshabitades. Maleit invent! – es va dir. En mala

JA COMERCIAL
ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA i FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 93 725 63 95
SABADELL

hora vaig decidir acceptar la tasca de crear un monstre semblant, i a més, un d'ells es va emportar la meua dona. Per això estic aquí fugint de tot aquest disbarat, obsessionat, cercant detectors on segur que no n'hi ha.

Un cop acabada de manera definitiva la seva revisió de la zona, s'abaixà la cremallera del pantalons i començà a orinar.

Quin descans! – es va dir. Ja no podia més.

De sobte, un zum-zum a la seva esquerra el va alertar. Empal·lidí. Sabia què era aquest maleït zumzeig, i es va quedar totalment quiet. Era qüestió de no posar-se nerviós i no li passaria res greu. Si no perdia la calma, tot aniria bé. Ella la va perdre i per això la màquina va actuar, maleït invent! Semblava impossible que en un lloc tan aïllat com aquest l'haguessin instal·lat, a no ser que...

Va donar una ullada al seu voltant i aleshores s'adonà que uns metres enrera un indicador l'avisava que era a l'Estat d'Arkansas.

Merda! – es va dir – ja he traspassat l'Estat. S'havia preocupat tant de registrar el terra que havia oblidat el més elemental, donar una ullada al seu entorn menys proper.

I això volia dir que estava dins d'un Estat Ecològic Protegit en la seva totalitat, per tant, la instal·lació de detectors era obligatòria des de feia un any, normativa a la que ell s'havia oposat des del primer moment, doncs era conscient del perill que representava. S'havien produït massa casos d'errors com el de la seva companya. Però ells no li varen fer cas. "La preservació ecològica és el primer" – li varen dir – i per això i per altres coses, és pel que havia deixat la seva feina i, ara, aquest maleït detector l'havia localitzat.

Era estrany, però no havia aconseguit trobar-lo. En canvi ell sí que l'havia detectat. Devia ser de l'última generació.

El zum-zum provenia d'un petit periscopi que havia emergit de sota uns matolls. Estava perfectament camuflat i per això no havia aconseguit detectar-lo.

A la part superior del cilindre d'uns trenta cms. d'alçada hi havia un petit canó de raigs làser i d'alguna part del mateix sorgí una veu metàl·lica que en un to monocord va llençar un missatge molt poc tranquil·litzador...

"BONA TARDA!

AQUEST ES UN PRIMER AVÍS PER A L'INFRACTOR. ESTÀ CONTAMINANT UNA ZONA ECOLÒGICA PROTEGIDA. DEIXI DE FER-HO IMMEDITAMENT O SERÀ DEGUDAMENT SANCIONAT D'ACORD AMB LA LLEI 1223 PARÀGRAF 12 DEL VIGENT REGLAMENT INTERTERRITORIAL DE L'ESTAT D'ARKANSAS"

L'home recollí el seu penis amb molta cura.; estava suant, la mà li tremolava i, aleshores..., aleshores va passar el que més temia, el que no havia d'haver succeït mai: l'última gota, la maleïda última gota es va escapolar, la va veure baixar com si ho fes a càmera lenta. Per ell va tardar una eternitat en arribar a terra, però ho va fer i, aleshores, es va sentir un lleugeríssim "plop" quan va caure dins el petit bassal que havia format la seva pròpia orina.

Transcorregueren tan sols uns segons, que per ell es feren eterns fins que l'artefacte llençà el seu segon missatge.

"SEGON I ÚLTIM AVÍS.

OBSERVO QUE MALGRAT L'ANTERIOR ADVERTÈNCIA, HA CONTINUAT CONTAMINANT LA ZONA PROTEGIDA. PROCEDEIXO, DONCS, A SANCIONAR D'ACORD AMB LA INSTRUCCIÓ 1234. PROCÉS ACTIVAT"

L'home estava engarrotat. Intentà moure's, sortir corrents, però ja era tard, estava enfocat i localitzat; el canó del làser va disparar al seu cap que va volar en mil trossos. Ja estava mort en caure al terra. Mentre, l'aparell va emetre el seu tercer i últim missatge.

"LAMENTO EL FET D'HAYER HAGUT DE SANCIONAR-LO. SI DESITJA PRESENTAR ALGUNA RECLAMACIÓ TRUQUI AL 00110.12 DEL DEPARTAMENT DE CONTROL ECOLÒGIC DEL COMPTAT. BONA TARDA"

L'aparell es va tornar a recollir dins el seu cau, esperant que arribés la següent víctima de la burocràcia informatitzada.

Un corb va cuclejar des del sostre del Gran Steak i els voltors començaren a planejar per sobre del seu sopar. Mentre, la tarda queia lentament sobre l'àrida terra d'Arkansas i, com si d'un llarg "travelling" es tractés, el Gran Steak s'anava fent petit amb el cos a terra del nostre home al costat del seu vehicle.

Mentre, l'ombra del capvespre confovia les imatges en una sola mitja llum i els voltors cada vegada més a la vora ensumaven ja la seva presa.

El cicle ecològic estava a punt de tancar-se.

